

ISTORIA „AUREI ENERGETICE” DE LA ORIGINI PÂNĂ ÎN PREZENT. REZULTATE OBȚINUTE PRIN CUNOAȘTERE

Elena NIȘULESCU
elena_nisulescu@yahoo.com

Abstract: The term of „Human being *Aura*” is generally utilized for defining the phenomenon known under many names, namely: „spiritual form”, „energy field”, „astral body”, „subtle form” and was made obvious through different technical and scientific means. The *Aura* with its beautiful spectrum of colors is a representation of past, present and future, representation that can be read and understood through knowledge. The authors Doina-Elena & Aliodor Manolea in the work „THE *ENERGY AURA* – manual for detecting and decoding the energy aura of the human being” offer a pertinent view on the concept of aura, a structural vision on a personal model describing the existence and dynamics of human aura. A complete and precise work, well organized, with exemplification of different aura visualisation and reading techniques, as well as means of maintaining the auric fields within normal limits. The authors are expressing their views based on personal observations gathered and verified during an extensive period of practice.

Sub diverse denumiri, conceptul de aură datează de multe milenii și se poate întâlni, practice, în toate culturile umane. Zonele luminoase care înconjoară, ca o atmosferă corpul însuflețit sau nu, sunt cunoscute în limbajul curent sub denumirea de aură. În orient, cuvântul „*aura*” înseamnă „lumină” iar în accepția occidentală semnifică invizibilitate, subtilitate, vitalitate. Dicționarul explicativ al limbii române definește cuvântul *aură* prin „nimb” sau „aureolă”.

Ted Andrews, definește aura astfel „Aura este câmpul de energie care înconjoară orice formă de materie. Orice structură autonomă are o aură, un câmp energetic care o înconjoară. Fiecare atom din orice substanță este format din electroni și protoni aflați în continuă mișcare. Acești electroni și protoni reprezintă vibrații de energie electrică și magnetic. Atomii lumii animale sunt mai activi și mai vibrați decât cei ai lumii nevăzute. Din acest motiv, câmpurile de energie din jurul copacilor, plantelor, și oamenilor sunt mai ușor de perceput.

Dovezile istorice care atestă câmpul energetic uman datează din perioada vechilor culturi chineze și indiene.

În jurul anului 1530, Paracelsus a descris doctrina în manualul său de medicină medievală „*The Canon of Avicenna*”, demonstrând că orice organism viu degajă lumină.

În anul 1746, Maimbray, abordând în mod științific radiația bioelectrică, a demonstrat experimental că, așezând doi arbuști de mirt în apropierea unui conductor electric, acestora le-au crescut foarte mult ramurile și mugurii comparativ cu alți arbuști de aceeași specie în aceeași perioadă de timp.

În anul 1777, Lichtenberg a obținut primele imagini ale amprentei energetice.

Franz Anton Mesmer a demonstrat că materia vie are proprietatea de a se lăsa influențată de forțe magnetice și cosmice și a denumit fenomenul magnetism animal.

Cercetătorul german von Reichenbach, studiind bioelectricitatea, a observat că unele persoane sensibile percep cu ochii fizici o energie subtilă degajată de oameni. Conform teoriei acestuia, emisiile constituie efectul unei energii universale pe care a denumit-o *Od*. Cercetările efectuate de von Reichenbach au fost și sunt în continuare controversate. Majoritatea reprezentanților științelor academice consideră că proprietățile *od*-ului pot fi reduse la fenomene electromagnetice, iar o serie de autori, preocupați de fenomenele aflate la frontierele cunoașterii, sunt de părere că *od*-ul ar fi fratele mai mare al energiei electromagnetice.

Dintre cercetătorii lui Reichenbach, cel mai des menționat este Wilhelm Reich (1879–1957). În 1939, acesta anunța descoperi-

rea unei energii „albastre” care umple întreg Universul, formând câmpuri întinse în jurul sistemelor vii, asigurând viața și starea de sănătate. Această energie universală a fost denumită *energie orgonică* sau *orgon*.

Rezumând cercetarile lui von Reichenbach și îndeosebi ale lui Raich, Man considera că acestea reprezintă aspecte ale unei energii fundamentale, de origine cosmică asociată într-un fel cu câmpul magnetic și corelată cu respirația, transferabilă prin atingere, eliberată prin vârful degetelor, absorbită de apă și influențată de viața plantelor.

În 1876, William Crookes, studiind descărcările electrice în tuburi cu gaze rarefiate, publica următoarele concluzii: *„Fenomenele din aceste tuburi dezvăluie fizicii o lume nouă, o lume în care materia poate exista în a patra stare...”*

Continuând cercetările, în anul 1923, Irvin Langmuir definește această a patra stare de agregare a materiei *„plasmă”*. Cercetarile lui W. Crooke, care a presupus primul existența de plasmă fizică în lumea vie, au fost susținute și continuate.

Cercetătorul Iosif R. Zon, încearcă să demonstreze că la nivelul citoplasmei și al mitocondriilor se îndeplinesc condițiile de existență a plasmiei. Pentru a reflecta densitatea electronilor implicați în energia celulară, Zon alege ca parametru rata respirației în celulele aerobice. Bineînțeles că rezultatele cercetărilor lui Iosif R. Zon au fost supuse și ele criticii.

Alți cercetători au considerat a cincea stare a materiei ca fiind *„bioplasma”*. Acest termen a fost introdus pentru prima oară în anul 1966 de către cercetătorul V. S. Griscenco, ideile lui fiind preluate și dezvoltate de către biofizicianul V. Iniușin care face o paralelă între bioplasma unui sistem viu și o hologramă în care fiecare parte componentă a sistemului posedă caracteristicile principale ale întregului sistem viu. El definește bioplasma unui organism viu ca o materie formată din particule elementare încărcate electric (electroni liberi și protoni) care întrepătrund arhitectura macromoleculară a celulelor și menține caracteristicile morfologice ale organismelor.

Cercetătorii ex-sovietici își exprimă părerea că bioplasma fizică se formează și se regenerează continuu prin intermediul proce-

selor chimice celulare (în special reacții cu transfer de electroni la nivelul mitocondriilor). Dar reacțiile de formare a bioplasmei fizice sunt favorizate de absorbția de către organism, prin respirație, a sarcinilor electrice de mediu.

Experiențele efectuate pe animale și oameni au evidențiat acumularea bioplasmei fizice în special la nivelul creierului și mai puțin în țesuturile moi. La nivelul degetelor și în regiunea plexului solar se înregistrează o activitate bioplasmatică mai accentuată, măduva spinării reprezentând centrul activității bioplasmatice. Aceeași cercetatori apreciază că, în organism, sistemul bioplasmatic îndeplinește rolul de transportator de energie, în timpul schimburilor energetice complexe ce se desfășoară în organism, el absorbind din mediu sarcini electrice și emițând în mediu biocurenți și bioplasmoizi.

În concepția aceluiași cercetători, bioplasma este responsabilă de fenomene fizice, chimice și biologice cu aparență exotică.

Iniușin presupune că bioplasma este diferită de plasma nebiologică, această deosebire fiind determinată de faptul că bioplasma este structurată de un câmp de energie organizat, denumit „*biocâmp*”.

Aura este un fenomen care se poate pune în evidență prin mijloace tehnice.

Primele imagini ale amprentei energetice au fost înregistrate în anul 1777 de către Lichtenberg.

Primi ani ai secolului XX au semnificația unor progrese tehnice deosebite în această direcție. La începutul acestui secol, Walter J. Kilner a inventat un ecran special pe care s-a oținut vizualizarea aurei umane. W. J. Kilner (1847–1920) a observat că forma, culorile și mărimea aurei variază în funcție de starea de sănătate fizică și psihică a persoanei supuse experimentului, precum și în funcție de sex, vârstă, regim alimentar, climă. Rezultatele cercetătorilor au fost publicate și sunt considerate argumente în favoarea existenței aurei ființei umane.

Emisia energetică a unor segmente ale corpului uman a fost provocată și înregistrată pe peliculă fotografică de către soții Kirlian. Efectul Kirlian este o descărcare de înaltă tensiune sub forma unui

halou, provocată de unde pulsatorii de înaltă frecvență, ceea ce înseamnă că fenomenul poate fi explicat în termenii fizicii tradiționale. Prin activitatea unor câmpuri de înaltă frecvență, corpul unui organism emite electroni, iar această energie radiază și este fixată pe emulsia fotografică într-o manieră similară cu lumina.

Această explicație este susceptibilă de a fi acceptată în primul rând de fizicieni și nu de celelalte categorii de cercetători care au introdus conceptul modern de aură.

Efectul Kirlian mai este cunoscut și sub denumirea de bioluminescență. Ca urmare a administrării unui impuls electric unui organism structurat biologic are loc o emisie luminescentă cunoscută sub denumirea de electrobioluminescență.

„Electroluminescența observată în cadrul efectului Kirlian este un simplu fenomen de descărcare electrică tip coroană, sub formă de aură, iar calitatea strălucirii haloului constituie un indiciu al conductibilității celulelor pielii care o degajă. Această conductibilitate particulară este totuși influențată și controlată de celulele subcutanate adiacente și intracorporale, astfel că nu putem afirma că fenomenul este exclusiv de natură superficială. Modul în care este influențat și controlat fenomenul de celule adiacente depinde de rezonanța intracelulară care nu este determinată de componentele chimice ale fluidului electrolic celular, ci de radiația electromagnetică intracelulară.

Cu ocazia acestei expuneri am avut bucuria să prezint înregistrarea aurei pe hârtie obișnuită folosind o imprimantă color. Aura corpului uman a fost pusă în evidență prin captarea și prelucrarea computerizată a unor semnale electrice și termice din palma subiectului examinat, cu ajutorul unor senzori optici speciali prin captarea și măsurarea câmpului energiei electromagnetice al unor puncte special alese. Pentru prelucrarea datelor s-a folosit un calculator electronic și un program special. Culorile obținute sunt suprapuse peste o imagine standard a corpului uman și incluse într-o suprafață eliptică dinainte delimitată în jurul desenului corpului. Rezultatele s-au obținut prin intermediul unei imprimante color, atât pe hârtie, cât și pe CD.

Este cazul să menționez că elementele esențiale cu privire la „*modelul existenței umane și dinamicii aurei ființei umane*” le-am învățat și experimentat în perioada 14.03.1999 – 03.04.2002 în cadrul programului „Tehnici specifice sistemului integrat. Program de formare profesională continuă privind dezvoltarea personală”.

Bibliografie

Diona-Elena Manolea, Alidor Manolea, – *Aura energetic – manual pentru decodificarea aurei energetice a ființei umane*”, Editura Aldomar Extrasenzorial, București, 2002.